

РЕШЕНИЕ

№ 1370

гр. София, 07.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Б СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Любомир Василев

Членове: Ваня Н. Иванова
Виктория Недева

при участието на секретаря Донка М. Шулева
като разгледа докладваното от Виктория Недева Въззивно гражданско дело
№ 20231100511017 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на „Д.2004“ ЕООД, чрез адв. П. С., срещу решение № 20099088/01.08.2023 г. по гр. д. № 38158/2019 г. по описа на Софийски районен съд, 155 състав, с което е признато за установено на основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, предл. 1 ЗЗД, вр. чл. 327, ал. 1 ТЗ, че „Д.2004“ ЕООД дължи на „К.Т.“ ООД сумата от 2664,50 лева, дължима по фактура № 808/16.06.2018 г. С първоинстанционното решение въззивникът-ответник е осъден да заплати на въззиваемия-ищец на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата от 253,29 лева - разноски в заповедното производство, както и 673,75 лева – разноски в първоинстанционното производство.

В жалбата се излагат доводи за неправилност на първоинстанционното решение поради допуснати нарушения във връзка с преценката на доказателствения материал по делото. Сочи се, че районният съд неправилно е интерпретирал заключението на съдебно-счетоводната експертиза, като е приел, че процесната фактура е била осчетоводена в счетоводните книги на „Д.2004“ ЕООД. Поддържа се, че от заключението на вещото лице и приложено удостоверение от НАП изх. № 17-24-02-266/24.08.2020 г. се установява, че фактурата е осчетоводена само в счетоводството на „К.Т.“ ООД, но не и в счетоводството на „Д.2004“ ЕООД, като същата не е отразена в дневника за покупки на въззивника и той не е ползвал данъчен кредит по нея. Сочи се, че въззивникът няма отношения с „К.Т.“ ООД, не е получавал нито фактурата, нито посочените в нея стоки. Поддържа се, че ищецът не е доказал наличието на договорни отношения между страните, по силата на които ищецът е доставил на ответника процесните стоки – факти, за доказването на които ищецът носи доказателствената тежест. По тези съображения се иска отмяна на първоинстанционното решение и отхвърляне иска на „К.Т.“ ООД. Претендират се съдебно-деловодни разноски.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК насрещната страна „К.Т.“ ООД не взема становище по

жалбата.

Въззивната жалба е депозирана в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК, от легитимирана страна, поради което е процесуално допустима.

За да постанови обжалваното решение, районният съд приема, че от изслушаното по делото заключение на съдебно-счетоводната експертиза се установява, че процесната фактура е била отразена надлежно в счетоводните регистри на двете дружества, поради което между страните са възникнали търговски отношения по договор за доставка на стоки. Приема се, че съгласно чл. 327, ал. 1 ТЗ „Д.2004“ ЕООД е било длъжно да плати на доставчика цената стоките при получаване на фактурата, доколкото не се твърди да е налице уговорка между страните за плащане на доставените стоки на дата, различна от посочената в издадената фактура. Поради това се приема, че за ответника е възникнало задължение да плати цената за доставените стоки, посочени в процесната фактура в общ размер на 2664,50 лева, тъй като не се установява да е извършено плащане по нея.

Софийски градски съд, след като взе предвид изложените в жалбата оплаквания за неправилност на постановеното решение, прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите на страните, намира следното:

На 14.11.2018 г. „К.Т.“ ООД е депозирало заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК срещу „Д.2004“ ЕООД за сумата от 2664,50 лева, дължима по фактура № 808/16.06.2018 г., както и разноси за заповедното производство. Въз основа на заявлението е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 13.12.2018 г. за сумата от 2664,50 лева, дължима по фактура № 808/16.06.2018 г., както и разноси в заповедното производство в размер на 253,29 лева, от които 53,29 лева – държавна такса, и 200,00 лева – адвокатско възнаграждение.

В срока по чл. 414 ГПК е постъпило възражение от „Д.2004“ ЕООД, чрез управителя К.Р. Ж., с което възражава, че не дължи изпълнение на вземането по заповедта, тъй като управителят – лично или чрез пълномощник, не е подписвал посочената от заявителя фактура, нито договор за покупко-продажба с „К.Т.“ ООД.

В изпълнение на указанията на заповедния съд по чл. 415 ГПК, „К.Т.“ ООД е предявило иск за заплащане на сумата от 2664,50 лева, дължима по фактура № 808/16.06.2018 г. В исковата молба се излагат твърдения, че процесната фактура е издадена от ищеца на 16.06.2018 г., в качеството му на доставчик на стоки, като при липса на уговорен срок за плащане, същото следвало да бъде извършено в 14-дневен срок от получаване на фактурата или на друга покана за плащане. Твърди се, че ищецът неколkokратно е осъществявал контакт с управителя на ответното дружество, който обещавал да плати, но такова плащане не е извършено.

В законоустановения срок по чл. 131 ГПК е постъпил писмен отговор от „Д.2004“ ЕООД, чрез управителя К.Р. Ж., който оспорва предявения иск и приложената към исковата молба фактура. Излагат се твърдения, че ответникът не е имал никакви търговски отношения с ищеца; че на управителя не е известно нито кой е съставил фактурата, нито кой я е получил; че ответникът не е получавал нито стоките, описани във фактурата, нито самата фактура от „К.Т.“ ООД. Поддържа се, че ответното дружество не дължи претендираната сума, поради което се отправя искане за отхвърляне на исковата претенция.

С доклада по делото първоинстанционният съд е указал на ищеца, че е в негова тежест да докаже наличие на договорни отношения между него и ответника, по силата на които ищецът е доставил на ответника процесните стоки, а на ответника - че следва да докаже фактите, на които основава възраженията си.

От представения по делото заверен препис от фактура № 808/16.06.2018 г. се установява, че същата е издадена от „К.Т.“ ООД (като доставчик), с получател „Д.2004“ ЕООД, на обща стойност 2664,50 лева с ДДС, за следните стоки: 345 бр. чаши порцелан, 10

бр. свещ цилиндър, 100 бр. свещ малка, 100 бр. свещ средна, 40 бр. роза свещ, 40 бр. топка свещ, 60 бр. топка свещ ароматна, 192 бр. магнити. Във фактурата е посочено, че е издадена от Радиана Кацарова и е получена на 16.06.2018 г. от Н.Н..

От приетото по делото заключение на съдебно-счетоводната експертиза, неоспорено от страните по делото, се установява, че процесната фактура е осчетоводена в счетоводните регистри на „К.Т.“ ООД пред месец юни 2018 г., признат е приходът по счетоводни сметки 702 „Приходи от продажби на стоки“, начислен е ДДС по сметка 4532 „Начислен данък за продажбите“ и стойностите на фактурата са вписани в дневника за продажби. Вещото лице е установило, че към датата на извършената от него проверка в счетоводството на ищеца няма извършени плащания по процесната фактура. Начисленият ДДС продажби е в размер на 444,08 лева и е разчетен с бюджета. Въз основа на проверка в счетоводството на ответника, по-точно регистрите по ДДС /дневници за покупки/ за периода юни 2018 г. – юни 2019 г. процесната фактура не е осчетоводена /няма данни същата да е получавана/ и в търговските книги на ответника не се установява наличие на контрагент с наименование „К.Т.“ ООД. От извършена проверка в ТД на НАП се установява, че фактура № 808/16.06.2018 г. не е отразена в дневниците за покупки и в СД по ДДС на „Д.2004“ ЕООД. В тази връзка към експертизата е приложено удостоверение от НАП изх. № 17-24-02-266/24.08.2020 г., съгласно което „Д.2004“ ЕООД не е отразило в дневника си за покупки фактура № 808/16.06.2018 г., издадена от „К.Т.“ ООД.

При така установената фактическа обстановка, въззивният съд намира следното от правна страна:

Съгласно чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от оплакванията във въззивната жалба.

Обжалваното първоинстанционно решение е валидно и допустимо. Разгледано по същество, същото е неправилно по следните съображения:

Предмета на делото е установителен иск с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 327, ал. 1 ТЗ, вр. чл. 79, ал. 1, предл. 1 ЗЗД, по който в тежест на ищеца е да докаже наличието на договор за търговска продажба на стоки между страните и извършването на реална доставка.

Предвид изричното оспорване от страна на ответника и при носена от ищеца доказателствена тежест по чл. 154, ал. 1 ГПК, изрично указана му от първоинстанционния съд с доклада на делото, в настоящия случай не се установява възникване на валидно облигационно правоотношение между страните по договор за доставка на стоки, обективиран в издадената от ищеца фактура № 808/16.06.2018 г., на посочената във нея стойност 2664,50 лева,, в т. ч. не се установява ответникът да получил описаните във фактурата стоки.

Представената по делото фактура № 1908/26.08.2020 г. е подписана от лице, за което липсват данни да представлява ответника, и не са ангажирани никакви доказателства ответникът да узнал издадената от ищеца фактура преди депозирването на заявлението по чл. 410 ГПК в съда. От заключението на съдебно-счетоводната експертиза, което настоящата инстанция кредитира изцяло като обективно и компетентно изготвено, процесната фактура е осчетоводена единствено в счетоводството на издалото я дружество, но не и в счетоводството на ответника, както неправилно е приел районният съд.

Предвид изложеното, възражението на въззивника-ответник за липса на ангажирани доказателства за наличието на облигационно правоотношение и реално извършване на доставка на стоки е основателно. За установяване на тези факти ищецът е представил единствено процесната фактура, представляваща едностранно съставен от доставчика частен документ, удостоверяващ изгоден за издателя факт. Тази фактура, доколкото е подписана от

лице, за което няма данни да представлява ответника, му е непротивопоставима и не е годна да установи получаване на посочените в нея стоки при изрично направеното оспорване в тази връзка.

При носена от ищеца доказателствена тежест, той следва да понесе неблагоприятните последици от недоказването на извършването на доставка по договор за доставка на стоки. Ето защо предявеният иск по чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 327, ал. 1 ТЗ, вр. чл. 79, ал. 1, предл. 1 ЗЗД, за установяване на вземането на ищеца по процесната фактура № 808/16.06.2018 г. в размер на 2664,50 лева следва да бъде отхвърлен като неоснователен.

Крайните изводи на двете инстанции не съвпадат, поради което първоинстанционното решение следва да бъде отменено и вместо него да бъде постановено друго, с което искът да бъде отхвърлен.

Предвид изхода на спора, първоинстанционното решение следва да се отмени и в частта за разноските, като вместо това в полза на въззивника-ответник на основание чл. 78, ал. 3 ГПК следва да се присъдят разноски в размер на общо 1213,29 лева – 53,29 лева държавна такса за възивно обжалване, 660 лева - адвокатско възнаграждение за въззивното производство, и 500 лева – разноски за адвокатско възнаграждение в първоинстанционното производство.

Воден от горното, Софийски градски съд, ГО, II - Б въззивен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ изцяло решение № 20099088/01.08.2023 г. по гр. д. № 38158/2019 г. по описа на Софийски районен съд, 155 състав, **КАТО ВМЕСТО ТОВА ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ като неоснователен иска на „К.Т.“ ООД, ЕИК *****, срещу „Д. 2004“ ЕООД, ЕИК *****, за признаване за установено на основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 327, ал. 1 ТЗ, вр. чл. 79, ал. 1, предл. 1 ЗЗД, че „Д.2004“ ЕООД дължи на „К.Т.“ ООД сумата от 2664,50 лева, дължима по фактура № 808/16.06.2018 г.

ОСЪЖДА „К.Т.“ ООД, ЕИК *****, да заплати „Д.2004“ ЕООД, ЕИК *****, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, сумата от 1213,29 лева – разноски за първоинстанционното и за въззивното производство.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____